

Red
Banana



มินตรา

โรคมแพ่ง

มินตรา

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (e-book) 978-616-312-269-8

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค พฤศจิกายน 2558

ราคา 175 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วัฒนพรรณ ไช้หนู / กฤติมา สาลี

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

ผู้จัดทำ



บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สว่างพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย



GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

อ่านนิยายของรอมแพงมาหลายเรื่อง พอได้มาอ่านเรื่อง **มินตรา** ก็ทำให้รู้ว่านอกจากแนวคอมเมดี้รักๆก๊ี้ก๊ี้ สนุกสนานเฮฮา แฟนตาซีป่า หิมพานต์แล้ว แนวลึกลับ พลังวิญญาณ แอบมีดราม่าเล็กๆ เกือบสยอง น้อยๆ และหวานปะแล่มๆ ของรอมแพงก็อ่านได้สนุกไม่แพ้กัน

หวังว่า **มินตรา** เล่มนี้จะทำให้คุณผู้อ่านหายคิดถึงรอมแพงกันได้ บ้างนะคะ ว่าแล้วจะซักร้านๆไป รีบเปิดอ่านหน้าถัดไปกันเลยคะ

กองบรรณาธิการ

พฤศจิกายน 2558

คุยกับผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักกึ่งตำนานที่ดิฉันพยายามเรียงร้อยออกมาให้เข้าใจง่ายที่สุด เกิดจากความประทับใจในส่วนหนึ่งของตำนาน ถ้านางคอย จินตนาการได้นำพาทุกตัวอักษรตั้งแต่ต้นจนจบ และหวังว่าท่านผู้อ่านจะได้อ่านในสิ่งที่ดิฉันพยายามสื่อออกมาในรูปแบบของจินตนิยาย

มินตรา เป็นนิยายที่เขียนขึ้นหลังจากการพักยาวเป็นปีของดิฉัน รวมไปถึงเป็นเรื่องแรกทีลงโพสต์ลงอินเทอร์เน็ต จึงอาจจะล่าช้าไปบ้าง เพราะเคยชินกับการพูดคุยและถูกกระตุ้นจากนักอ่านทางอินเทอร์เน็ต

ขอบคุณผู้อ่านทุกคนที่ทำให้กำลังใจเสมอมานะคะ และหวังว่าทุกท่านจะได้รับอรรถรสจากจินตนาการของดิฉันในเรื่องนี้ ขอบคุณค่ะ ^^

รวมแพง

บทนำ

แสงอาทิตย์ในยามอัสดงลอดผ่านทิวไม้มาพร้อมอากาศที่เริ่มเย็นยะเยือก หากในใจของคนสองคนบนหลังม้านั้นกลับร้อนรุ่มจนแทบจะทานทนไม่ไหว เหตุที่ซึ่มออกมาตามโคมไฟได้กับลมที่พัดผ่านก็มีได้แห่งเหือดไปในช่วงเวลาต่างก็คิดว่าสำคัญที่สุดในชีวิต เสียงม้าที่เริ่มหายใจลำบากทำให้ชายผู้กุมบังเหียนชะลอการเร่งกดลำนัวอันพ่วงพื้ของม้าฝีเท้าเลิศจุใจ

ดวงตาคมกริบฉายแววกังวลก่อนจะเปล่งประกายแรงกล้า เมื่อใคร่ครวญดีแล้วจึงเบนทิศทางตรงไปยังภูเขามืดมน

“ยอดรักของข้า ท่านคิดทำสิ่งใดกัน” เสียงหวานที่เคยพลั้งเผลวกระซิบคำข้างหูอยู่เป็นนิจกลายเป็นสำเนียงเร่งเร้าหวั่นวิตก

“หากยังคงเร่งม้าสืบไป เราคงหนีพวกทหารเมืองไม่พ้น จำต้องไ้ม้าเข้าที่เขตภูเขฯ แม้เสี่ยงต่ออันตรายอยู่บ้างแต่อาจจะมีทางหลบซ่อนได้” ผู้พูดแต่งกายด้วยชุดทหารเมืองระดับสูงกล่าวตอบคล้ายปลอบประโลมเมื่อสัมผัสได้ถึงร่างกายที่สั่นสะท้านของหญิงสาวในอ้อมอก

ฝ่ายหญิงสาวจึงค่อยคลายใจลงบ้าง น้ำตาที่เคยหลังรินแล้วแห้งเหือดไปมิรู้ที่รอบนั้นเริ่มร้อนเอ่อขึ้นคลอเบาอีกครั้ง หากทิวที่ถึ่มนั้นจากการ

ตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวทำให้สามารถล้ากลืนลงไปได้อย่างรวดเร็ว

แม่หญิงมินตรา ธิดาของมหาอำมาตย์ใหญ่แห่งนครอรัญญ นับเป็นยอดหญิงที่มีว่าผู้ใดก็ไปป้องกันตัว ทั้งรูปลักษณ์อันงามล้ำและกิริยามารยาทอันเพียบพร้อม นับเป็นดวงแก้วอันมีค่าควรเมือง หากว่าจิตใจนางยังเป็นอิสระอยู่ การสถาปนาราชินีแห่งแว่นแคว้นอรัญญคงเป็นวาสนาอันสูงสุดของนาง แต่หัวใจรักอันยากจะบังคับแข็งขืนกลับมอบให้ชายผู้โอบกอดนางบนหลังม้าจนหมดสิ้น

แม้ฐานะของแม่ทัพใหญ่ในทัพหลวงของนครอรัญญจะยิ่งใหญ่ปานใด ก็สามารถเทียบเท่าราชาแห่งแว่นแคว้นที่ปกิไจรักมั่นในตัวนางเพียงแรกเห็น จึงเป็นเหตุให้ต้องหลบหนีเพื่อให้พ้นเงื้อมมือของผู้ที่สูงด้วยยศศักดิ์ ด้วยความยึดมั่นในรักที่มีต่อกันอย่างประมาทมิได้

ม้าที่ถูกบังคับให้เข้าสู่เนินหมื่นต้นไม้ช้าลงเมื่อไปในทางขึ้นเขา ทางคับแคบที่แม้จะมีการแผ้วถางอย่างดี แต่ก็เปี่ยมด้วยอันตรายยากที่จะเร่งความเร็วได้ หุบเหวเบื้องล่างทำให้มือใหญ่ที่โอบเอวอ่อนแอเปลี่ยนเป็นโอบศีรษะเล็กๆ นั้นให้เข้ากับชอกคอของตนอย่างทะนุถนอม สรรพพิทยาคมอันแรงกล้าล้วนถูกแรงร้ายออกมาจนหมดสิ้น ทั้งหมดมณต์และมนต์อาพรางทว่าเขารู้ดีว่ากลุ่มทหารที่ติดตามมาย่อมมิหลงในมนต์ไปโดยง่าย ไม่ช้าก็เร็วคงสามารถแกะรอยมาถึงเขาได้

เมื่อมาถึงทางแยกอันเป็นดั่งทางเลี้ยวทำให้เกิดความคิดหนึ่งที่น่าลองอยู่ไม่น้อย วรามีตร นายทหารหนุ่มผู้มากไปด้วยรูปโฉมและความสามารถ จนทำให้ขึ้นมายุ่งในตำแหน่งทางทหารอันสูงส่งตั้งแต่ยังหนุ่มแน่น จึงบังคับม้าตรงไปยังทิศที่มุ่งไปสู่ยอดเขาพลางสอดส่ายสายตามองหาสถานที่ที่พอจะกระทำการในสิ่งที่คิดได้ คล้ายฟ้าดินจะเป็นใจเมื่อเลยไปจากทางแคบเล็กปรากฏเนินลาดที่ม้ายากจะป็นปายได้ เขาวาดเท้าลงจาก

หลังมาก่อนจะรอรับกายอันอ่อนแอของนางผู้เป็นที่รัก ฝ่ายนั้นก็ได้พิริ-
 พิโรธถามไถ่ ทำตามวรามิตรคล้ายดังทั้งชีวิตได้มอบไว้ในอุ้งมือแข็งแรงเบื่อง
 หน้านี้จนหมดสิ้นแล้ว

วรามิตรพยุ่งมินตราเดินไปเพียงครึ่งทางก็มองเห็นหลืบช่องเล็กที่
 น่าสนใจ จึงตัดสินใจในชั่ววินาทีนำพามินตราไปยังถ้ำเล็กที่มองเห็น ครั้น
 เข้าไปภายในถ้ำจนสายตาปรับรับแสงในความสลัววามันได้ เขาถึงกับ
 ชะงักกึกเมื่อสายตาไปปะทะกับแผ่นหินที่มองเห็นผิวเนียนอาจคิดว่าเป็น
 แคนหินงอกหินย้อยตามธรรมชาติ หากแต่ผู้ที่มึนตึ๋นและฝึกเวทย์ยอมรับรู้ว่า
 ลึกเข้าไปด้านในได้ซ่อนบางสิ่งที่เก่าแก่และน่าสะพรึงเอาไว้ หากจะเปลี่ยนใจ
 ตอนนี้จะสายเกินไป เขาจึงถอดแหวนจากนิ้วก้อยของตนมอบให้นางผู้
 เป็นที่รักไว้

“แหวนแก้วนาควางนี้จะปกป้องรักษาเจ้าจากสิ่งชั่วร้ายและสัตว์ร้าย
 ที่จะหลอกล่อทหารพวกนั้นไปให้ไกลจากทางนี้”

“ยอดรักของข้า พานหมายถึงจะไปสร้างความสะดวกให้แก่พวกเขา
 ณ ทางแยกเมื่อครู่นี้หรือ” วาจาของมินตราทักถามเฝ้าระวังยั้มภาคภูมิชื่นชม
 ขึ้นมาวูบหนึ่ง มินตราใช้จะมีเพียงรูปโฉมและกิริยาที่นุ่มนวลงดงาม แต่
 สมอของนางก็จับใจเธอยิ่งนัก

“ใช่แล้ว เจ้าจงนั่งรอพี่อยู่ในนี้เถิด และจงอย่าเดินหรือขยับกายให้
 เกิดเสียงจนอาจพบเจอกับอันตรายได้ แลไม่ต้องห่วงพี่เพราะพี่ยังมีแหวน
 แก้วนาควาอีกวงอยู่กับตัว” วรามิตรกล่าวพลางจ้องมองไปยังถ้ำด้านใน
 ที่น่าหวั่นเกรงพอๆ กับเหล่าทหารที่มุ่งเอาชีวิตด้านนอก พร้อมกับจูงมือ
 น้อยเดินหาที่ทางอันพอเหมาะ

ถ้ำเล็กอันมืดมิดหากมองจากภายนอกดูคับแคบ แต่เมื่อเดินทะลุ
 ผ่านไปจึงพบว่ามันเป็นถ้ำกว้างเพียงพอที่คนจะเข้าไปแออัดกันได้ถึงสิบยี่สิบ

คน วรามีตรพุงมินตราลงนั่งบนแท่นหินที่ไม่ห่างจากปากถ้ำที่คับแคบนัก แต่ก็ไม่ใช่ใกล้จนคนภายนอกจะสามารถมองเห็นเข้ามาได้

“จรรยาอยู่ตรงนี้ แล้วพี่จะกลับมารับเจ้า” ชายหนุ่มกังวลถึงความปลอดภัยของสตรีผู้เป็นที่รักยิ่ง จนจำต้องร่ายมนต์ตรึงร่างนั้นให้หนึ่งอยู่กับที่คล้ายเป็นร่างหินที่ไร้ลมหายใจ

“ข้าจะรอท่าน จะรอจนกว่าท่านจะกลับมารับข้า” คำที่เอ่ยมาแผ่วๆ นั้นคล้ายจะก้องจนหูตึงและคนฟัง ดังคำมั่นสัญญาจากหญิงสาวผู้มีสีหน้าเด็ดเดี่ยวมั่นคง แววตาที่สบมองไม่มีความลังเลแม้เพียงความไว้เนื้อเชื่อใจอย่างที่สุด

จากปากถ้ำมืดอันคับแคบสามารถมองเห็นด้านนอกได้อย่างชัดเจน ต่างจากคนด้านนอกที่ยากจะมองเห็นว่ามีใครหรือสิ่งใดอยู่ด้านใน มินตรามองเห็นชายหนุ่มร่างบึกบึนบนหลังม้าที่ยังคงดูสง่างามเยือกเย็นที่นางเคยเห็น และตราตรึงอยู่ในห้วงแห่งดวงใจนับแต่วินาทีแรกที่พบเจอจวบจนบัดนี้ เสียงควม้ามืดจากใกล้จนกลายเป็นไกลและตกอยู่ในความเงียบงัน มีเพียงเสียงลมหายใจของตัวเองที่เบาบางทุกทีโดยเจ้าตัวก็แทบไม่รู้สึกรู้สียงยังลืมนวนวันเวลาลืมนทุกสิ่งอย่าง สิ่งที่แจ่มชัดในห้วงสำนึกมีเพียงวงหน้าคมที่เปี่ยมไปด้วยรูปโฉมอันรอนหัวใจของนางเพียงเท่านั้น...

ตอนที่ 1

อรสรวงลอบถอนหายใจอย่างสุดแสนจะหนักใจเมื่อมองเห็นรึ้นน้ำตาจากดวงตาคู่สวยตรงหน้า ดวงตาที่เคยหยาดเยิ้มบิโบหน้างดงามที่เมคอัพมาอย่างดี บัดนี้มีน้ำตาคลอคลองจนหยาดหยดอาบแก้ม มือเรียวสวยที่ถือเช็คเงินสดนั้นสั่นเล็กน้อย

“ป้าเขาบอกอย่างนี้จริงๆ หรือคะ คุณพ้า” เสียงหรือก็หวานจนอรสรวงอดเสียดยแห่นเจ้าตัวไม่ได้ รูปรางหน้าตาของหญิงสาวผู้นี้ดูภายนอกแล้วไม่น่าจะมีอาชีพที่สังคมเบือนหน้าได้เลย

“คะ คุณสุรศักดิ์ส่งมาว่าจะให้เวลาคุณอีกหนึ่งอาทิตย์ให้คุณย้ายออกจากคอนโดฯ คะ” หลังฟังคำของอรสรวง อีกฝ่ายก็ปล่อยโฮออกมาอย่างไม่อาย อรสรวงรีบดึงทิชชูออกมาเยินส่งให้ แอบนึกเห็นใจเล็กน้อย ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ตนทั้งซิงซังทั้งเปื้อน่ายต่อการพบเจอเด็กๆ ประดาที่มีของสุรศักดิ์อย่างมากมาย

อรสรวงยื่นมองส่งร่างในชุดนักเรียนนั้นไปก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้นุ่มอย่างเหนื่อยหน่าย ก็ครั้งก็หนแล้วที่เธอต้องทำหน้าที่นี้ เมื่อหน้าๆ ดูแล้วก็กินเวลาเกือบสองปีเลยทีเดียว หลังจากที่เราไปไหนไม่รอดจนต้องมาทำงานเป็นเลขานุการให้ลุงแท้ๆ ของตน เธอก็ต้องพบกับเหตุการณ์

เช่นนี้มาจวนจะครบครึ่งโหลภายในเวลาอันสั้น

นอกจากหน้าที่ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้แล้ว เธอยังมีหน้าที่เอาเช็คเงินเดือนหรือเงินสนับสนุนการศึกษาอย่างที่สูงของเธอเคยพูดเป็นนัยๆ เป็นเชิงติดตลก มอบให้สาว ๆ ที่วนเวียนกันมารับอีกเดือนละสี่ใบ วนเวียนสับเปลี่ยนคนจนอรชรรวงเองก็เริ่มจำหน้าจำชื่อไม่ได้แล้ว จนในที่สุดก็ละความใส่ใจไป เว้นแต่จะมีเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียวให้ได้ตื่นเต้นคือ การที่ป่าสะเภาเดินทางมาที่ออฟฟิศแห่งนี้ในช่วงเวลาเดดไลน์นั้น

เธอผู้เป็นหลานสาวที่ดีจึงมีหน้าที่ต้องปกปิดความบันเทิงอันไร้ขีดจำกัดของลุงสุรศักดิ์ แม้จะได้ผลตอบแทนที่ค่อนข้างดีต่อเดือนจนทำให้เธอมีเงินเก็บถึงหกหลัก แต่ก็ขัดต่อความมีศีลธรรมประจำตัวของตน จนเธอตั้งใจว่า สิ้นเดือนนี้จะเป็นเดือนสุดท้ายที่จะตามเช็คสิ่งปฏิบูลทั้งหลายให้กับลุงแท้ๆ ความสำเร็จสำราญของลุงสุรศักดิ์ดูเหมือนจะหนักขึ้นทุกวัน ยิ่งมีเธอเป็นเลขานุการก็ยิ่งทำให้ภรรยาของเขาไว้วางใจจนไม่มาตามติดถึงที่ทำงานอย่างแต่ก่อน

ใช้ว่าอรชรรวงจะไม่เคยยื่นซองขาวขอลาออก แต่ว่าจาอันลดเลี้ยวเป็นเลิศของลุงสุรศักดิ์ที่บ่งชี้ว่าสาขาวิชาที่เธอจบมานั้นหางานยากมากเพียงใด และเศรษฐกิจทั่วโลกจะวิกฤตจนเธออาจจะต้องเตะฝุ่นไปอีกล้านโกฏิปี ทำให้เธอต้องเปลี่ยนใจมาหลายต่อหลายครั้ง หากปรากฏการณ์เมื่อต้นเดือนที่เธอถูกภรรยาน้อยคนล่าสุดของลุงที่ลุงทั้งรักทั้งหลงอย่างสุดติ่งโทรศัพท์มาล่ำแดงเดชใส่ ทำให้เส้นด้ายใยสุดท้ายที่โยงเธอให้ทนอยู่ขาดผึงไปในบัดดล

‘คุณสุรศักดิ์อยู่ไหม’ เช้าวันนั้นสุรศักดิ์มีแผนที่จะเดินทางไปประชุมต่างจังหวัด หากมีเหตุบังเอิญให้การประชุมนั้นต้องล้มเลิกและเลื่อนไป

สัปดาหัดัดไป คุณลุงของออร์สรวงจึงยังนั่งทำงานอยู่ในห้องเดียวกับเธอที่มีหน้าทีรับโทรศัพท์ในสำนักงานแทนคุณลุงอีกหนึ่งหน้าที่

‘จะให้เรียนว่าใครโทร. มาคะ’ ออร์สรวงพูดตามแบบแผนที่ไม่ว่าสุรศักดิ์จะอยู่หรือไม่ก็ต้องถามชื่อไว้ก่อน

‘ดิฉันภรรยาของคุณสุรศักดิ์ค่ะ’ น้ำเสียงนั้นมีแววของความหยิ่งใส จ้องหองพองชนที่ลำแดงออกมาอย่างชัดเจน จนออร์สรวงต้องกะพริบตาถี่ๆ เพราะเธอจำได้ว่าน้ำเสียงนั้นไม่ใช่ป้าสะไภ้ของเธอ ซึ่งย่อมหมายความว่าเจ้าของเสียงคงเป็นน้องหนูคนใดคนหนึ่งของสุรศักดิ์อย่างแน่นอน

‘อ้อ...จะให้เรียนว่าเป็นคุณภรรยาโทร. มานะคะ’ สุรศักดิ์ที่หูฟังฟังตั้งแต่แรกสะดุ้งสุดตัว ก่อนจะยืมเรียวราดให้กับหลานสาวพลางกดรับโทรศัพท์ภายในที่ถูกโอนมาให้พร้อมเสียงพูดอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก หลังจากคำทักทาย ออร์สรวงก็ได้ยินเสียงอ้อมแอ้มเกรงอกเกรงใจของสุรศักดิ์

‘ทำไมน้องพูดอย่างนั้นละจ๊ะ’ หน้าตาหล่อเหลาแม้อายุจะเพิ่มขึ้นแต่กลับสร้างคามภูมิฐานเปี่ยมเสน่ห์แดงก่ำจนน่าขน น้ำเสียงที่หวานเลี่ยนทำให้เธอรู้ว่าคุณภรรยาคนล่าสุดนี้คงกำลังขึ้นหม้อเป็นอย่างมาก ถ้อยคำที่ตอบได้แสดงให้เห็นว่าภรรยาคนล่าสุดทราบเพียงว่าเลขานุการของสุรศักดิ์เป็นผู้หญิง ไม่ได้รู้ลึกกว่าเธอเป็นหลานสาวแท้ๆ จึงได้ทำการกำราบเอาไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ด้วยการแสดงตัวและข่มไว้ให้อยู่มือในยามที่ลุงสุรศักดิ์ไม่อยู่ เพราะถ้าหากต้องการติดต่อกับลุงสุรศักดิ์จริงๆ การโทร. เข้าเครื่องโทรศัพท์มือถือควรเป็นคำตอบที่ถูกต้องมากกว่า

จากเหตุการณ์ดังกล่าวแทนที่ลุงสุรศักดิ์จะอับเปหิอนุภรรยาคนล่าสุดไป กลับกลายเป็นว่าเด็กๆ ทั้งหลายที่เขาลี้ภัยดูแลถูกโล๊ะทิ้งยกแผง จนเป็นเหตุให้ออร์สรวงต้องมานั่งแจกเงินเดือนเป็นครั้งสุดท้ายในเดือนนี้ ความลุ่มหลงที่ไม่ธรรมดาทำให้ออร์สรวงแทบอ้วกแตกอ้วกแตนจนตัดสินใจ

ยื่นของขาอีกครั้ง คราวนี้สุรศักดิ์กลับไม่คัดค้าน ดวงตาที่คล้ายมีน้ำกลอก
กลิ้งอยู่ภายในของเขานั้นคล้ายมองการณ์ไกลไปข้างหน้าอย่างมาดหมาย

เพียงอรสรวนนอนตีพุงอยู่ในห้องพักได้แค่สองวันก็มีโทรศัพท์จาก
พนักงานในบริษัทที่เธอสนิทสนมด้วยโทร. มาเฝ้าฯมอยอย่างสนุกปากว่า
เลขานุการคนใหม่ของสุรศักดิ์นั้นสวยจนโลกตะลึง อีกทั้งมีดีกรีเป็นถึง
ลูกสาวของผู้ที่มีที่ดินสวยๆ แถบภาคเหนือหลายพันไร่ ธุรกิจนายความ
ที่รับจ้างของที่ดินและบ้านควบคู่กันไปด้วยของสุรศักดิ์จึงอาจจะได้จับ
โครงการที่ใหญ่กว่าในอนาคต หากว่าเลขานุการคนใหม่ให้ความช่วยเหลือ
อรสรวนจึงถึงบางอ้อในบัดดลว่าลุงของเธอกำลังเดินของสูงนี้เอง

สายที่เรียกเข้าซ้อนเข้ามาเป็นของมารดาทำให้อรสรวนต้องรีบตัด
บททางหูจากสายที่แทบไหม้ นั้น แม้ว่าเธอจะไม่ชอบใจในการดำเนินชีวิต
ของลุงแท้ๆ นัก แต่เธอก็เป็นเลขานุการที่ดีที่ความไม่ไม่นำออกความนอก
ไม่นำเข้า ด้วยไม่อยากเป็นต้นเหตุของการทะเลาะเบาะแว้งภายในครอบครัว
ของผู้อื่น แม้แต่กับมารดาเธอก็ไม่เคยเล่าเรื่องเหล่านี้เลยแม้แต่บ่อย

“ฟ้า หลับอยู่หรือเปล่าลูก”

“ไม่ได้หลับคะคุณแม่ มีอะไรหรือคะ” อรสรวนรีบตอบมารดา แม้
ยังคงมีกับข้อมูลที่ได้รับมาจากอดีตเพื่อนร่วมงาน

“เมื่อวาน คุณป้ามาขอหาโทร. มาถามแม่ว่า ทำไมฟ้าถึงออกจากงาน
นะจ๊ะ คุณป้าเขาบอกว่าโทร. หาฟ้าไม่ติด มีอะไรหรือเปล่าลูก”

“ไม่มีอะไรหรอกคะคุณแม่ เมื่อวานหนูไปดูหนังกับยายพลอยคุณ
ป้าคงโทร. มาช่วงนั้น หนูเองก็ยุ่งๆ อยู่เลยไม่ได้โทร. กลับไปหาคุณป้านะคะ
ส่วนเรื่องงาน หนูก็แค่เบื่อๆ งานที่ทำ คุณแม่ก็รู้นี่คะว่างานนี้ไม่ได้ตรงกับ
สาขาที่หนูเรียนจบมาเลย”

“แม่ก็บอกคุณป้าไปอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ฟังจากน้ำเสียงคุณป้า

ของฟ้าแล้วแม่ก็อดกังวลไม่ได้”

“ทำไมหรือคะ” อรสรวงแกลังทำไถ่ถามมารดาทั้งที่รู้อยู่เต็มอกถึงเหตุผลดังกล่าว

“น้ำเสียงเหมือนกังวลอะไรก็ไม่รู้สิลูก”

“คงไม่มีอะไรหรอกคะ คุณแม่คะ อาทิตย์หน้าฟ้าจะไปทำงานชุดค้นกับยายพลอยแล้ว อยู่ที่นี่สัญญาณโทรศัพท์อาจจะไม่ติดนัก แล้วหนูจะโทร. หาคุณแม่ให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้นะคะ”

“จ๊ะ ดูแลตัวเองด้วยนะลูก” อรสรวงอ้อนมารดาอีกสองสามคำแล้วจึงวางสาย หญิงสาวทั้งตัวลงบนเตียงจนผมยวทที่หยักศกหนานั่นกระจายเต็มเตียง

“เฮ้อ...จะมีเรื่องอะไร ก็เรื่องคุณลุงแหงๆ” อรสรวงถอนหายใจยาวเมื่อนึกถึงคุณลุงของเธอ โชคดีที่พ่อกับแม่ของเธออยู่ด้วยกันมานานานไว้ปัญหาเรื่องนี้ ครอบครัวยังอบและอุ่นจนแทบร้อน แม้จะมีลูกชายและลูกสาวเกือบครึ่งโหล ทุกคนต่างก็ได้รับความรักความอบอุ่นกันถ้วนหน้า และต่างมีชีวิตที่ราบเรียบดีงามเป็นฝั่งเป็นฝา กัน จะเหลือเพียงเธอที่เป็นน้องคนสุดท้องเท่านั้นที่แม้แต่แฟนก็ยังหาไม่ได้

“แม่แผ่นดินสินชายที่เพิ่งเคย อย่ามีคู่เสียเลยจะดีกว่า” อรสรวงท่องกลอนเบาๆ รอบกายเธอตอนนี้เหมือนจะมีแต่ผู้ที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรักและชีวิตครอบครัว แม้แต่พิมพ์พลอยเพื่อนสนิทของเธอก็เพิ่งอกหักจากชายเจ้าชู้ จึงขอหัวหน้าไปทำงานในที่ที่กันดารห่างไกลความเจริญ ซึ่งเป็นอันสงสัยที่ทำให้อรสรวงได้งานชั่วคราวครั้งนี้ไปด้วยอย่างบังเอิญ ถึงแม้จะไม่ได้เป็นลูกจ้างประจำอย่างพิมพ์พลอยแต่หลังจากที่แทบจะกระอักจากการเป็นเลขานุการของลุง ข้อเสนอของพิมพ์พลอยจึงเป็นเรื่องที่สร้างความสะดวกสุขุมกระช่วยให้กับเธออย่างที่สุด

ก่อนที่จะเดินทางไปยังต่างจังหวัด เธอกับพิมพ์พลอยนัดกันที่จะไปหาซื้อเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับการต้องไปชุดค้นโบราณสถานที่แม้จะชุดกันหลายรอบแล้ว ก็ยังคงมีทรัพย์สินในดินที่น่าสนใจให้ได้ชุดค้นไม่รู้จบ ทั้งคู่ตัดสินใจไปเดินตลาดนัดช่วงค่ำที่พิมพ์พลอยสามารถไปได้หลังเลิกงาน โดยตั้งใจจะไปหาอาหารเย็นในห้างสรรพสินค้าใกล้ที่พักับประทานกันก่อน

อรสรวงในชุดกางเกงยีนเข้ารูปและเสื้อยืดคอกลมเดินก้าวฉับๆ เข้าไปในร้านอาหารไทยชื่อดัง ซึ่งเป็นเจ้าประจำของพวกเธอด้วยราคาที่สมเหตุสมผล ก่อนจะไปทอดตัวลงนั่งในมุมที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวด้วยฉากไม้ฉลุที่กั้นระหว่างโต๊ะ พนักงานที่คุ้นหน้าคุ้นตากันดียิ้มหวานมาแต่ไกลพร้อมกับวางเมนูไว้ตรงหน้า

“วันนี้ขอข้าวเกรียบปลามารองท้องก่อนละกันนะ กว่าเพื่อนพี่จะมาคงอีกสักพัก” อรสรวงสั่งน้ำเพิ่มก่อนจะเปิดกระเป๋าสะพายนำเอาพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มเล็กที่เพิ่งซื้อขึ้นมาอ่านชกเวลา พิมพ์พลอยโทรศัพท์มาก่อนหน้านี้เล็กน้อยเพื่อแจ้งให้เธอรู้ว่าเจ้าตัวอวจะมาถึงช้า เพราะต้องเคลียร์งานเอกสารให้แล้วเสร็จก่อนที่จะเดินทางไปทำงานต่างจังหวัดในสัปดาห์หน้า

หญิงสาวอ่านไปได้ไม่ถึงสามหน้าก็รู้สึกได้ว่าจากด้านหลังของเธอมีกการลั่นสะเทือนเล็กน้อย พนักงานที่มารับออร์เดอร์ทำให้รู้ว่ามีลูกค้าของร้านเพิ่งเข้ามานั่งโต๊ะใกล้ๆ ที่ห่างเพียงมีฉากไม้กั้น

เสียงทุ้มนุ่มที่สั่งอาหารทานเล่นนั้นทำให้อรสรวงนึกชมเจ้าของเสียง และเสียงหวานที่ตอบกลับทำให้พอเดาได้น่าจะเป็นคู่รักสักคู่ที่เข้ามาสั่งอาหารรับประทาน เธอก้มหน้าลงอ่านหนังสือต่ออย่างไม่ใส่ใจนัก หากสักพักแล้วเสียงกระซิกเหมือนคนกำลังร่ำไห้ก็ทำให้เธอต้องละความสนใจจากหนังสือในมือ มาเป็นหูฟังเสียงดังกล่าวย่างตึงออกตั้งใจมากขึ้น

“หวังว่าคุณคงเข้าใจ” เสียงทุ้มนั้นเรียบเฉย

“ทำไมถึงทำกับฉันอย่างนี้” ความหวานของน้ำเสียงเจือไปด้วยความ
สิ้นเรื่อด้วยอารมณ์เจ็บซ้ำ

“ก็ตามจดหมายที่ผมให้คุณอ่าน”

“คุณฉัตรทราบเรื่องของฉันแล้วหรือคะ”

“ผมเองก็ไม่อยากจะพูดอะไรมาก คุณเองก็ควรจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร
จดหมายที่ผมให้คุณไปก็น่าจะเป็นคำตอบแล้ว”

“คุณคิดจะเอาเงินมาชดเชยสิ่งที่ฉันต้องสูญเสียอย่างนั้นหรือคะ”
น้ำเสียงนั้นทำให้รู้ว่าผู้พูดเกิดความขัดเคืองไม่พอใจเท่าใดนัก

แม่เจ้าวิวย...อรสรวงอุทานในใจ จากบทสนทนาที่ค่อนข้างอึดอัด
ทำให้เธอรู้สึกเสียดายที่เคยสนิทสนมเจ้าของเสียงเหล่านั้น ผู้ชายร้อยทั้งร้อย
เป็นเหมือนกันหมด นี่เมียหลวงคงอาละวาด พอเจ้าประคุณถึงได้มาตัด
สัมพันธ์อื่นของตัวเอง และคงไม่ต้องการให้เรื่องราวเอิกเกริกถึงได้เขียน
เป็นจดหมายเช่นนี้

เสียงเพลงในร้านทำให้เสียงพูดของคนทั้งสองฟังไม่ได้ศัพท์นัก
เสียงโทรศัพท์ของเธอดังขึ้นทำให้เสียงที่พอจะได้ยินกลับเบาลงไปอีก
พิมพ์พลอยโทร. มาแจ้งว่าตนเดินทางมาถึงห้างสรรพสินค้าแล้วและกำลัง
จะมาถึงร้านนี้ไม่ช้า

หญิงสาวเลื่อนตัวจากด้านในฉากเพื่อมองหาเพื่อนที่กำลังเดินเข้า
มา จึงมองเห็นว่านอกจากชายคนดังกล่าวจะเสียงหล่อแล้ว หน้าตายัง
เข้าขั้นที่สามารถทำให้ผู้หญิงครึ่งค่อนเมืองหัวใจลั่นไหวได้เลยทีเดียว หาก
ไม่ติดที่ว่ากำลังมีสีหน้าเคร่งขรึมและเฉยชาก็คงจะน่ามองกว่านี้หลายเท่า
มือใหญ่ได้รูปของเขาเลื่อนแผ่นกระดาษเล็กๆ ให้ผู้หญิงที่นั่งตรงกันข้าม

“จำนวนเงินในเช็คคงพอที่จะให้คุณไปเริ่มต้นใหม่” ผิวหน้าสีนวล
ทำให้ผิวเข้มโดดเด่น แสงของดวงอาทิตย์ที่ใกล้ลับเหลี่ยมโลกสาดส่องผ่าน

กระจกและมู่ลี่ภายในร้านอาหาร จนทำให้มองเห็นชนตาวาน่าอัศจรรย์เมื่อ
เจ้าของดวงตามหุบตาต่ำ และด้วยความเคร่งเครียดจากเหตุการณ์ตรง
หน้าทำให้ไม่สนใจว่าจะมีผู้ใดมองมา จวบจนนิ้วเรียวที่เคลือบสีสวยประณีต
เลื่อนมารับเช็ดไบนั่นไป เขาจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

อรสรวงรีบไล่สายตาจากชายหนุ่มคนนั้น ทั้งที่รู้สึกว่ามันคั่นหน้า
ชายหนุ่มคนนี้เป็นอย่างมาก เพียงแต่จำไม่ได้ว่าเคยพบเจอกันที่ใด เธอนั่ง
ขมวดคิ้วคิดเพียงไม่นานพิมพ์พลอยก็ก้าวมาทักพร้อมกับทูลดวลลงนั่ง
เพื่อนของเธอสั่งอาหารเพิ่มก่อนจะเริ่มลงมือรับประทาน จนเมื่อตกลังใจ
จะไปยังตลาดนัดกลางคืน อรสรวงจึงรู้ว่าโต๊ะที่นั่งถัดไปนั้นได้ลุกออกไป
เมื่อใดก็ไม่ทราบได้

“เมื่อไหร่จะเจอผู้ชายห่วยๆ อีกแล้วล่ะพลอย”

“อะไรของแกยายฟ้า”

“ก็ผู้ชายที่นั่งโต๊ะถัดไปจากเรานะสิ เอาเขามาตัดสัมพันธ์ให้หนู น้า
เสียตายหลอกก็หลอก เสียงก็เพราะ”

“ยิ่งหลอกก็ยิ่งน่ากลัวแะ ดูอย่างของฉันสิ ไม่ได้หลอกเท่าไรเลยนะ
ยังเป็นไปได้ มีกิ๊กเสียทั่วเมือง”

“เฮ้อ...ในโลกนี้จะมีผู้ชายดีๆ อยู่ไหมเนี่ย” หญิงสาวทำหน้าเบื่อ
โลก

“ก็คงมีแต่คงมีเจ้าของกันไปหมดแล้ว หรือไม่ก็ไปบวชเป็นพระกัน
หมดแล้วมั้ง”

“เออ นันลิ” อรสรวงหัวเราะกับคำสันนิษฐานของเพื่อน

“แต่ฉันคั่นหน้าผู้ชายคนเมื่อก็มากเลยนะ เหมือนเคยเจอที่ไหนมา
ก่อน”

“แกบอกว่าหลอ อาจจะป็นดาราที่เคยผ่านตาในโทรทัศน์ก็ได้เนะ
แก”

“ก็อาจเป็นไปได้ ดาราสมัยนี้เยอะเสียจนจำไม่หวาดไม่ไหว”

“รีบไปเถอะแก เดี่ยวเจอรถติดอีก กว่าจะถึงพอมีคนแน่นจนไม่ไหวจะเดิน” สองสาวพูดตอบโต้กันไปมาพร้อมกับเดินข้ามฝั่งไปขึ้นรถประจำทางเพื่อเดินทางต่อไปยังสถานที่ที่ต้องการ

ตลาดนัดกลางคืนแห่งนี้มีชื่อเสียงพอสมควรจึงทำให้คัลลาล่าไปด้วยผู้คนที่มาเดินดูและซื้อของ รวมทั้งแผงขายของประดับก็มีมากมาย แสงไฟสลัวจากดวงไฟแรงเทียนต่ำส่องสว่างไปทั่วทุกแผง การที่จะหาซื้อข้าวของในตลาดแห่งนี้มีข้อดีที่ไม่ว่าใครจะทำให้รู้สึกเฟื่อง่าย และข้าวของก็หลากหลาย แต่ก็มีข้อเสียที่ก่อนจะซื้อต้องดูให้ดี ๆ มิเช่นนั้นก็อาจจะได้ของที่ไม่สมกับราคามา สองสาวเดินดูไปเรื่อย ๆ เพื่อมองหาเสื้อแขนยาวราคาถูกที่มีความจำเป็นอย่างมากหากต้องออกกลางแจ้ง รวมไปถึงหมวกปีกกว้างที่มีผ้าคลุมปิดลงมาถึงไหล่แบบกรรมกรแบกหามก็มีความจำเป็นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าครีมกันแดดอย่างดีที่ขาดไม่ได้

แม้จะห่างหายจากการออกฟิลด์หรือออกภาคสนามชุดคันมาถึงสองปี แต่ทั้งคู่ก็ยังจดจำได้ถึงช่วงเวลาที่ยังเหนื่อย ล้นและสนุกได้เป็นอย่างดี ความเหน็ดเหนื่อยนั้นคงน่าหลบหลึกหากว่าไม่มีความชอบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

อรสรวงเดินเลี้ยวคนกลุ่มหนึ่งขึ้นไปบนทางเท้า ก่อนที่จะไปสะดุดตา กับแผงที่มีประกายของเครื่องประดับทำมูมสองจนเข้าตา เธอเดินไปที่แผงนั้นโดยอัตโนมัติโดยมีพิมพ์พลอยเดินตามไม่ห่าง แก้วสีขุนมีทั้งสีขาว สีชมพูเจือ และสีออกนวลเหลืองดูคันตา ชวนให้นึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่คุ้นเคย คนขายดูเหมือนจะจ้องมองมาที่หญิงสาวด้วยแววตาแฝงรอยยิ้ม

“แก้วอะไรนะสวยจัง พลอยคูสิ” อรสรวงชี้ชวนให้เพื่อนสนิทดูอย่าง

สนอกสนใจ อะไรบางอย่างในประกายแก้วทำให้เธอรู้สึกว่ ‘พิเศษ’ ลักษณะเป็นลูกแก้วทรงกลมมีขนาดเท่าปลายนิ้วโป้งเห็นจะได้

“อ้อ สวยดี” พิมพ์พลอยมองเขม็งเพ่งพินิจอย่างสนใจไม่แพ้กัน

“แก้วพญานาคคะคุณ ชื้อไปดูซิคะ เอาไว้เพ่งตอนทำสมาธิ หรือจะเอาไปไว้เป็นสิริมงคลกับบ้าน หรือพกติดตัวก็ได้นะคะ ภูติผีปีศาจกลัวคะ บรรจุพลังเมตตาไว้แล้วนะคะคุณ” หญิงคนขายบรรยายสรรพคุณลูกแก้วลูกนั้นอย่างคล่องปากแล้วจึงมีรอยยิ้มประหลาด เมื่อเห็นพิมพ์พลอยลูบคลำเหมือนนักบวชขบสังข์ของในมืออย่างเต็มที่ อรสรวงเหลือบไปเห็นแหวนหัวพลอยสีเหลืองสดใสวงหนึ่งซึ่งเตะตาเตะใจอีกขึ้น

“แหวนนี้เท่าไหนคะ สวยดี” หญิงสาวพลิกดูเนื้อเงินที่สุกปลั่งและมีย่องรอยเหมือนเคยถูกใช้งานมาแล้วด้วยความสนใจ

“ของเก่า 199 ค่ะ เป็นแก้วพญานาคเหมือนกันคะ ช่วยให้อายุยืนมีโชคมีลาภแคล้วคลาดจากภยันตราย”

“แล้วลูกแก้วละป้า” พิมพ์พลอยถาม

“แก้วพญานาค 299 บาทคะ ชื้อสองชิ้นนี้ ป้าลดให้สุดๆ เลยนะ 450 บาทเท่านั้นคะ ลูกที่สุดแล้วพวกหนูหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว” ในเมื่อราคาไม่สูงมากนัก แล้วยังสะดุดตาสะดุดใจจนทำให้สองเพื่อนซี้สนใจ ทั้งพิมพ์พลอยและอรสรวงจึงตัดสินใจซื้อทั้งสองชิ้นก่อนจะเดินดูของต่างๆ ที่มีมากมายต่อ และหากว่าหญิงสาวทั้งสองหันกลับไปมองที่แผงลอยอีกครั้งคงได้พบกับรอยยิ้มยินดีของเจ้าของแผงที่ส่งเสียงกระซิบแผ่วเบาอย่างโล่งใจ

“ในที่สุดของทั้งสองชิ้นก็กลับคืนสู่เจ้าของ...ข้าได้ซดใช้ในสิ่งที่ข้าเผลอทำร้ายผู้คนลงไปสักที”

เมื่อคนทั้งคู่เดินผ่านร้านแผงลอยนั้นมาได้สักระยะ อรสรวงก็อดที่จะถามเพื่อนด้วยความสงสัยไม่ได้

“นิกยังไปพลอย ปกติเธอไม่เห็นจะเคยสนใจพวกเครื่องรางของขลังเลยนี่” หญิงสาวรู้จักเพื่อนสนิทดีเกินกว่าจะมองข้ามไปได้ง่ายๆ อีกทั้งมองเห็นแววสมหวังในแววตาของเพื่อนที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้

“ไม่รู้ว่่าฉันอยู่กับแกมากไปหรือเปล่านะ แกคงจะไม่หาว่าฉันบ้าหรือคิดมาก ถ้าฉันจะบอกว่าฉันฝันเห็นลูกแก้วลูกนี้ก่อนที่จะเจอมัน” พิมพ์พลอยพูดด้วยสีหน้าเหม่อลอยเหมือนกำลังนึกถึงความฝันนั้น

“ฉันจะไปว่าแกทำไมละ แก่กับแหวนนี้ไม่ธรรมดาหรอก ฉันเห็นอะไรบางอย่างจากของทั้งสองอย่างนี้ ไม่งั้นฉันคงไม่เสียเงินซื้อมันมาหรอก เพียงแต่ฉันแปลกใจที่คราวนี้แกกลับเออออห่อหมกไปกับฉันทั้งที่ปกติแล้วแกจะเฉยๆ เสียมากกว่านะสิ”

“ฉันควรทำยังไงกับมันดีล่ะ ถ้าทำเป็นจี้ห้อยคอก็ต้องหาสร้อยที่ยาวหน่อย สร้อยสั้นๆ คงไม่เหมาะกับขนาดของมันเท่าไร” พิมพ์พลอยพูดเป็นเชิงปรึกษา

“นี่แกแปลกไปมากจริงๆ นะ” อรสรวยยังไม่วายนึกแปลกใจในท่าทีของเพื่อน แม้ในใจลึกๆ จะรู้สึกยินดีราวได้เศษเสี้ยวของที่เคยหายไปกลับคืนมา แต่ก็คนละเรื่องกับสิ่งที่พิมพ์พลอยมีที่ทำแปลกๆ อย่างเช่นตอนนี้

“เฮ้! แกนี่ก็ มันสวยดีจะตายไป ว่ายังงี้ละฉันควรทำยังไงกับลูกแก้วลูกนี้”

“ไปทำจี้ก็ได้ แผงลอยแรกที่เราเดินผ่านมาเขารับทำแล้วรอรับได้เลยนี่ สร้อยเงินก็มีขาย”

“แหวนแกก็สวยนะ สีแกก็คล้ายๆ ของฉันเลย”

“แม่ค้าบอกว่าเป็นแก้วพญานาคเหมือนกันนี่ ไปกันเถอะ เสร็จแล้ว

จะได้กลับกันสักที เดียวจะดีกว่านี้ จันทน์ด้วย ของเต็มมือไปหมด วันนี้นั่งแท็กซี่กลับบ้านะพลอย”

“จ๋าๆ” พิมพพลอยไม่ปฏิเสธเพราะเธอเองก็เหนื่อยและล้าไม่น้อย ทั้งจากการนั่งทำงานมาทั้งวันและการที่ต้องมาเดินหาซื้อข้าวของในวันนี้

ค่าคีนั่นนอกจากจะได้เสื้อผ้าของใช้ที่ถูกต้องแล้ว หญิงสาวทั้งสองก็ได้เครื่องประดับที่เป็นเครื่องรางอีกคนละหนึ่งชิ้น

วันรุ่งขึ้นพิมพพลอยต้องออกไปทำงานเป็นวันสุดท้ายก่อนที่จะได้พักถึงสองวันเต็ม แล้วจึงจะถึงวันที่ต้องเดินทางไปต่างจังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งของแหล่งโบราณสถานที่ต้องการการขุดค้นเพิ่มเติม ส่วนอรรสรวงที่ยังติดใจกับเครื่องประดับกึ่งเครื่องรางชิ้นใหม่อยู่ไม่หายก็มีความรู้สึกอยากซื้อไปให้มารดาและบิดาที่อยู่ต่างจังหวัด จึงตั้งใจว่าคีนั่นจะลองไปที่เดิมเพื่อซื้อเพิ่ม

หัวแหวนแก้วพญานาคมีผิวหน้าที่เย็นเรียบเป็นปกติอย่างหินอัคนีทั่วๆ ไปจนอรรสรวงคิดว่าคงเป็นอุบาทว์แปลกๆ ของเธอที่เคยมีทุกครั้งที่พบเจอกับเครื่องรางของขลัง

ครอบครัวของเธอก็มีความเชื่อทางจิตที่ตรงกันข้ามกับความเป็นอยู่ที่ทันสมัย มารดาของเธอเคยบอกว่า เธอเป็นลูกสาวของหลวงพ่อดีที่ฝันถึงก่อนรู้ตัวว่าจะตั้งครรภ์ ทำให้เธอมีความพิเศษและเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังสรรค์ที่ไม่เหมือนใคร จนเป็นที่หยอกล้อกึ่งยกย่องของคนทั้งครอบครัว และด้วยความที่เป็นลูกหลงที่อายุห่างจากพี่ๆ หลายปี เมื่อเธอฝ่าเหล่ามาเลือกเรียนโบราณคดีที่ต่างจากพวกพี่ๆ ที่ทำงานเป็นแพทย์เป็นวิศวกรจึงไม่เป็นที่แปลกใจของทุกคนเลย